

[Ragnhild Andersen.]

også til i praksis at mærke, at rigsdagen værner om dem, når deres fattige rente er i største fare for at blive betydeligt forringet ved de svære prisstigninger, der er fulgt i kronenedskæringens kølvand. Gør rigsdagen det ikke, vil rentemodtagerne med rette kunne sige, at et flertal på rigsdagen var tilfreds med, at det tungeste læs blev lagt på de svageste skuldre, på de svageste medborgere.

Den højtærede socialminister var forleden så venlig at fortælle mig, at jeg personlig ikke skulle give mig så meget af med at give råd til rentemodtagerne, når de henvendte sig til mig i deres nød. Jeg skulle henvide sådanne klager til de ankeinstanser, der er, for at de kunne få deres sag prøvet, sagde den højtærede socialminister, og han sagde, at det var af hensyn til de pågældende selv, at han gav mig dette råd, således at de fra kompetent side kunne få de rigtige udregninger og måske endog kunne få noget mere end det, de har skrevet om. Det lyder forjættende, at de måske kan få mere, end de har skrevet om. Ak, højtærede socialminister, bare regnestykker kunne gøre det, men det er jo slet ikke tilfældet. Det er lovens satser, der er så karrige, at det i reglen er loven, der står i vejen for, at rentemodtagerne kan få et beløb, de kan leve af.

Netop i går fik jeg et tykt brev fra en rentemodtager, som virkelig har været i kontakt med de højeste ankeinstanser her til lands, både amtmanden, socialministeren personlig og socialministeriet. Han sendte mig hele korrespondancen og en opgørelse over, hvad han, der er 72 år, og hans kone har at leve af i en købstad. Han skriver, at han får 111 kr. om måneden i rente plus 26 kr. i ægteskabstillæg, ialt 137 kr. om måneden eller 1 644 kr. om året plus 136 kr. i brændselshjælp plus 101 kr. i beklædningshjælp. Selvom denne rentemodtager nu i et halvt års tid har korresponderet med socialministeriet, har man ikke været i stand til at forhøje hans rente med en eneste øre, og han og hans kone kan lige så lidt som noget andet menneske her i landet leve af 137 kr. om måneden. Han angiver sine nøjagtige udgifter således: renter og afdrag på huset 72 kr., brandforsikring 19 kr. 44 øre, stormskadeforsikring 10 kr., brændsel 386 kr., lys 46 kr., vand 42 kr., amtsskat 17 kr. 60 øre, kommuneskat 31 kr. 40 øre, aviser 41 kr., vedligeholdelse af huset ca. 70 kr., ialt 735 kr. 44 øre om året. Tilbage bliver der så til ham og hans kone at leve af 1 145 kr. 56 øre om året, det vil sige rundt regnet 22 kr. til mad, klæder, vask, fodtøj

og alt, hvad man har af udgifter til to personer. At leve af dette beløb og klare disse forskellige udgifter for 22 kr. ugentlig lader sig ikke gøre, og ingen, heller ikke i dette høje ting, vil kunne påvise, at det lader sig gøre.

Dette ægtepar kunne, hvis kommunen var nogenlunde velvillig overfor sine rentemodtagere, få et lille suppleringsbeløb til hustruen. Såvidt jeg kan se, har socialministeriet ikke fundet sig foranlediget til at meddele vedkommende aldersrentemodtager dette. Det er jo heller ikke fastsat i loven, og det afhænger naturligvis af kommunens skøn. Desværre er der mange kommuner, vel især landkommuner og også enkelte købstadkommuner, som ikke skønner, at rentemodtagere, der har en så lille renteindtægt takket være, at hustruen er for ung til at få aldersrente, må have en suppleringshjælp til aldersrenten. Men jeg agter i hvert fald at opfordre enhver rentemodtager til at søge kommunen om sådan suppleringshjælp, så længe loven er så elendig, som tilfældet er.

Dette ægtepar har ikke opnået nogen forbedring af renten på trods af en korrespondancekontakt med de allerhøjeste ankeinstanser, selve socialministeriet og selve den højtærede minister. De karrige satser i loven er nemlig så tydeligt angivet, at der er meget lidt at gå forkert af såvel for den højtærede socialminister som for andre. Derfor er der kun eet at gøre, at forbedre folkeforsikringsloven. Vore ændringsforslag tilsigter dette. Først og fremmest foreslår vi en ordentlig kontant eengangshjælp, som de gamle og invaliderne har hårdt behov for, nemlig 170 kr. til ægtepar og 100 kr. til enlige over hele landet. Dernæst en varig forhøjelse af renten med 24 kr. månedlig til ægtepar og 16 kr. til enlige. Og endelig en regulering, der ikke foregår een gang om året, men fire gange årligt.

Ja, jeg må indrømme, at det er beskedne ændringsforslag, vort parti stiller, og jeg skal derfor så varmt, som det er mig muligt, opfordre partiernes folkevalgte repræsentanter i denne sal til at stemme for de af os stillede ændringsforslag.

Socialministeren (Strøm): Først takker jeg udvalget for den enstemmige tilslutning, der er givet lovforslaget og de ændringsforslag, jeg har stillet. Dernæst vil jeg i anledning af de ændringsforslag, som er stillet af de kommunistiske medlemmer, og som det ærede medlem fru Ragnhild Andersen nu har omtalt, gøre opmærksom på, at der 1. april 1948 blev gennemført en